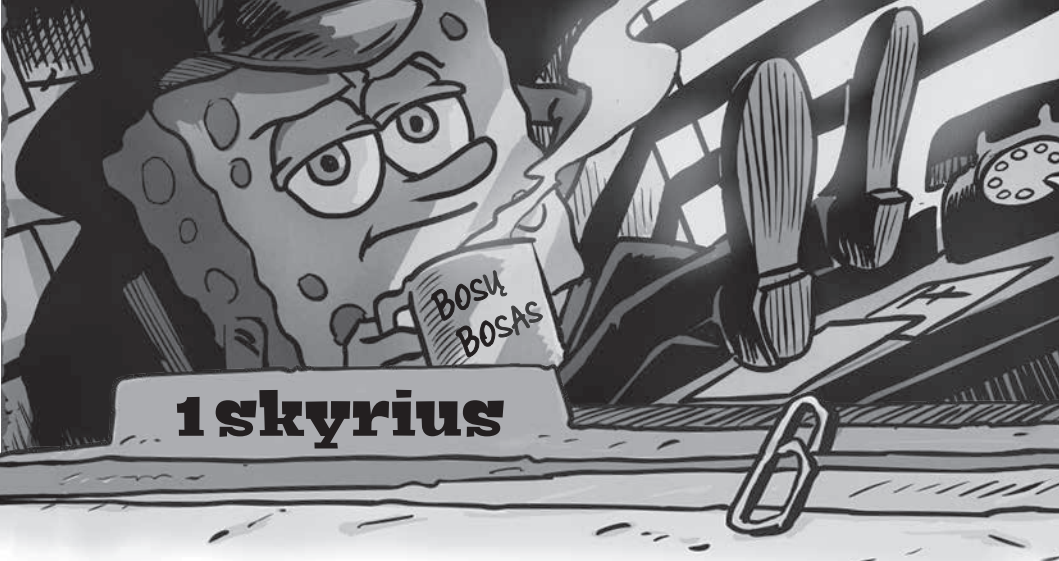

Mano vardas Plačiakelnis, Kempiniukas Plačiakelnis. Turbūt jau esate apie mane girdėję. O gal ir ne. Galbūt retokai iškišate nosį iš namų. Bet jei iškišate, veikiausiai būsite girdėję apie mano darbą. Ne, ne nešioti klientams gardžiuosius „Krabo“ paplotėlius „Traškiajame Krabe“. Žinoma, ir tuo užsiimu. Ir man tai patinka. Esu gimęs kepti ir apversti. Bet mėgstu ir naujus iššūkius. Retkarčiais, užklupus bėdai, velkuosi savo senąjį lietpaltį, užsivožiu skrybėlę ir traukiu ieškoti užuominų. Kalbinu liudytojus. Narplioju paslaptis. Vaikauši nenaudėlius. Taip, atspėjote – pagrindinėmis Bikinio įdubos gatvėmis vaikšto detektyvas Kempiniukas Plačiakelnis. Esu „Krabo“ paplotėlių kepėjas IR privatus seklys. Ir ką jūs man padarysite?

Yra seklių, kurie dirba vieni. Bet tik ne aš. Man reikalingas partneris, su kuriuo galėčiau pasitarti ir jis man padėtų iš galvos išgriebti sumanymus. Kuris galėtų į mane atsiremti, priėjus aklavietę. O aklavietę, patikėkit, anksčiau ar vėliau prieini. Panašiai kaip ėmęs spręsti matematikos uždavinį, pakeverzoję nematomu rašalu ir dar aukštyn kojom.

Kai įsivėliau į nuotykį, apie kurį netrukus ketinu papasakoti, šalia buvo geriausias partneris, apie kokį privatus seklys galėtų tik svajoti. Drąsus. Stiprus. Ir ištis rausvas. Tiesa, dienai prasidėjus, nė nenuspėjome, kad prieš akis laukia grėsmingas ir mirtinai pavojingas tyrimas. Manėme, kad viso labo keliaujame aplankyti dviejų herojų...

TUK! TUK! TUK! – ankstų rytą pasibeldė Kempiniukas į savo bičiulio namų akmenį.

– Patrikai! Nagi! Pasiskubink! Pavėluosime!

DŽERKŠT! Akmuo atsivėrė, o ant jo – prilipęs Patrikas vis dar su pižama. Žalia su purpurinėmis gėlytėmis, visai kaip ir trumpos kelnės, kurias jis mūvėdavo dieną. Ant galvos užsimaukšlinęs naktinę kepuraitę su purpuriniu bumbulu viršuje. Jis atlipo nuo didžiulio akmens ir žiovaudamas pasiražė.

– Nurimk, Kempiniuk, – ramino jis draugą. – Laiko turim *į valias*! Neįmanoma pavėluoti!

Patrikas staiga nutilo, pakreipė galvą ir susimąstė:

– Mmm, o kur pavėluosime?

– Juk šiandien Undino ir Polipo gerbėjų diena, – priminė Kempiniukas ir entuziastingai pašoko aukšтын. – Ir kaip galėjai *tą* pamiršti? Juk tai viena geriausių dienų per visus metus! Kaip tavo gimtadienis, Naujieji Metai ir Leifo Eriksono diena kartu sudėjus!

Patrikas šypsojosi taip, tarsi bandytų pasakyti, kad visą laiką tai žinojo.

– Pamiršau? Aišku, nepamiršau, – tikino jis. – Tik bandžiau tave patikrinti. Ir esu laimingas, kad *patikrą* įveikei. Kuo puikiausiai!

Patrikas paskubomis pižamą pakeitė gėlėtomis trumpomis kelnėmis.

– Ačiū, Patrikai! Tai būdas neužmigti! – šūktelėjo Kempiniukas, visada laimingas, kai nusišypso sėkmė. – O dabar paskubėkim. Nagi, palenktyniaukim! Kas paskutinis atbėgs į Šešėlių užutėkio senelių namus, tas supuvęs pomidoras!

Bičiuliai leidosi bėgti, kiek tik nešė jūrinės jų kojos. Jau netrukus jos plakė plakė, visai kaip sūkuriuojančios

vandenyno bangos, per Bikinio įdubą nešdamos juos link Šėšelių užutėkio senelių namų. Atbėgę abu griuvo ant medinės pakylės prieš laukijas duris.

– Aš... laimėjau, – vos gaudė kvapą Patrikas.

– Ir... aš, – švokštė Kempiniukas, sunkiai alsuodamas.

– Teisingai, – vargais negalais ištare Patrikas. – Mes... abu... laimėjom.

– Man... atrodo... tai... vadinama... tarpusavio ryšiu, – pasakė Kempiniukas, vis dar neatgaudamas kvapo.

– O aš... maniau... kad... ryšys... yra... tai, ką... ryši... po... kaklu, – išlemeno Patrikas.

Atsistojęs Kempiniukas apsidairė.

– Mmm, – susimąstė jis. – O kurgi visi kiti Undino ir Polipo gerbėjai? Regis, būsim pirmieji!

Patrikas vis dar gulėjo išsitiesęs.

– Ar už tai galima tikėtis prizo?

TUK! TUK! TUK! – pabeldė į duris Kempiniukas. Po akimirkos šios atsivėrė, ir pasirodė darbuotojas. Jis dirbo kiaurą naktį ir jo pamaina jauėjo į pabaigą.

– Liaukitės belsti! – piktai suurzgė jis. – Pažadinsite gyventojus!

– Linksmos Undino ir Polipo gerbėjų dienos, gerasis pone! – džiugiai pasveikino Kempiniukas.

– Ar šventė jau prasidėjo... – Jis perskaitė darbuotojo vardą ant kortelės. – Brajanai?

Brajanas atrodė sutrikęs.

– Šventė? Kokia dar šventė?

Kempiniukas išsiėmė skrajutę:

– „Herojų pasveikinimas“! „Iš koto verčiančių klausimų ir atsakymų sesija“! „Autografų lavina“!

– Ir ledai, – nepamiršo Patrikas. – Kalnai ledų!

– Leiskite pažiūrėti, – paprašė Brianas.

Jis išplėšė skrajutę Kempiniukui iš rankų ir ėmė skaityti.

– Apie ledus ničnieko nerašoma!

– Nebus ledų? – nusiminė Patrikas. – Ką gi, tada teks valgyti pyragą vieną, be ledų.

Nieko nelaukęs Patrikas iš trumpų kelių išsitraukė sutraiškytą pyragą ant padėklo.

– Bet juk juodu ant balto parašyta, – pareiškė Brajanas, mojuodamas jiems prieš nosį skrajute, – kad Undino ir Polipo gerbėjų dienos šventė prasidės ne anksčiau kaip dešimtą!
ATVYKOTE PENKIOMIS VALANDOMIS ANKSČIAU!

Jis metė jiems skrajutę, paskubomis grįžo atgal ir garsiai užtrenkė duris – *TRINKT!*

Kempiniukas su Patriku susėdo laukti šventės.

Gniaužydamas savo sunertus delnus Kempiniukas šūktelėjo:

– Neapsakomai NUOSTABU!

– TAIIP! – sutiko Patrikas, išskeldamas aukštyrų kumščius. Po trijų minučių paprašė: – Nuobodu. Papasakok ką nors.

Sugalvoti kokią istoriją buvo puikus būdas praleisti laiką, todėl Kempiniukas paklausė:

– Kokią norėtum išgirsti?

– Mmm, pagalvokim, – susimąstė Patrikas, suraukdamas antakius. – O! Sugalvojau! Darsyk papasakok apie tai, kaip buvau pradingęs ir tu mane suradai!

Kempiniukas nusišypsojo:

– Žinoma, bičiuli.

Kempiniukas darsyk papasakojo Patrikui, šlamščiančiam tą suknežintą pyragą, kaip jis pradingo, o Kempiniukas su Kalmaru virto kietais privačiais sekliais, pasišovusiais trūks plyšį surasti...

PO PENKIŲ VALANDŲ...

Kai Kempiniukas baigė ilgą ir smulkmeniškai tikslų pasakojimą, Patrikas atsiduso.

– Oho, – tarstelėjo jis. – Ir *aš* norėčiau būti seklys! Ar bent jau seklio partneris!

Atvyko ir daugiau Undino ir Polipo gerbėjų ir išsirikiavę už Kempiniuko su Patriku nekantriai laukė, kol Šešėlių užtėkio senelių namų direktorė atidarys duris ir įleis juos į vidų. Išmušus dešimtai, ponია Halibut, direktorė, plačiai jas atlapojo ir sušuko:

– Laimingos Undino ir Polipo gerbėjų dienos!

LAIMINGOS UNDINO IR POLIPO GERBĖJŲ DIENOS! – linksmi visi kartu sušuko Kempiniukas, Patrikas ir kiti gerbėjai.

– Prašom į vidų, – pakvietė ponია Halibut, modama užėti. – Šventė oficialiai prasideda!

– VALIO! – džiaugėsi Kempiniukas su Patriku. – ŠVENTĖ!

Pasišokinėdami bičiuliai įstraksėjo į vidų, o paskui juos ir kiti gerbėjai. Pagal nuorodas perėję didžiulį vestibulį, jie

ižengė į salę. Virš pagrindinės arkos kabojo plakatas: *SVEIKI ATVYKĘ, UNDINO IR POLIPO GERBĖJAI!* Baldus sustūmus prie sienos, susirinkusiesiems buvo daugiau vietos. Ant žemos pakyllos stovintys du supamieji krėslai su minkštomis pagalvėlėmis ir dviem stalais laukė garbės svečių.

– Pažiūrėk, Patrikai! – žavėdamasis šūktelejo Kempiniukas. – Štai ten jie sėdės! Tuose krėsluose! ŠTAI PRIE TŲ STALŲ!

– Oho, – apimtas nuostabos atsakė Patrikas. – Stalų...

Ant pakyllos užlipo ponias Halibut ir kreipėsi į gerbėjus:

– Ar pasiruošę pasveikinti herojus?

– TAIP! – šokinėdami ir mosuodami iškeltomis rankomis šaukė gerbėjai.

– Tada prašome šiltai pasitikti visų numylėtinius akvakovotojus su blogiu, – tęsė ji paleisdama muziką herojų tema.

UNDINAS IR POLIPAS!

Atkutę gerbėjai švilpė ir šaukė, trypė kojomis ir plojo. Kempiniukas tik vargais negalais įstengė sutvardyti jaudulį. Jis pasisuko į Patriką ir tarė:

– Tai turėtų būti NEĮTIKĖTINAI šaunu!

– Tu tai žinai, brole! – linktelejo galvą Patrikas.

Ponia Halibut pasisuko į atviras duris ir... nieko neįvyko.

Mažumėlę sutrikusi direktorė pakartojo (šįsyk kiek garsiau):

– UNDINAS IR POLIPAS!

Kitapus durų gerbėjai girdėjo, kaip Polipas paragino:

– Mums jau metas, senas kelme!

– Kam metas, Kailai? – visi išgirdo Undino klausimą. – Ar pusryčiauti? Prašyčiau avižinės košės su dviguba porcija razinų. Tik kad nebūtų per karšta. Mano liežuvis ypač jautrus.

– Ne, metas didžiajam mūsų pasveikinimui! – paaiškino Polipas. – Undino ir Polipo gerbėjų dienos proga!

– Oho, Undinas ir Polipas, – atsiduso Undinas. – Visada norėjau su jais susipažinti!

– Juk MUDU ir esam Undinas ir Polipas! Nepameni? O dabar jau eik! – griežtai paragino Polipas. – Ir pasistenk nepargriūti su rausvomis pliušinėmis savo šlepetėmis!

Undinas klupdamas žengė pro duris, tarsi jį būtų kas pro jas išstūmęs. Išvydus šitiek gerbėjų, jo nuotaika akimirksniu pasitaisė.

– Sveiki, bičiuliai! – išdainavo jis mojuodamas.

– SVEIKAS, UNDINAI! – sušuko gerbėjai.

Į priekį išbėgo Undino kaukė dėvintis nedidelis berniukas žuviukas, nešinas pieštuku ir popieriaus lapu.

– Ar galėčiau gauti jūsų autografa? Aš norėčiau jūsų autografo. PRAŠAU DUOTI MAN SAVO AUTOGRAFA! AK, KODĖL NEDUODATE MAN SAVO AUTOGRAFO?

Ponia Halibut žengė tarp itin įsiaudrinusio gerbėjo ir dviejų senyvo amžiaus superherojų.

– Tam dar bus marios laiko per „Autografų laviną“. Bet pirma metas „Iš koto verčiančių klausimų ir atsakymų sesi-jai“! Kas turi klausimą Undiniui Ir Polipui?

Pakilo miškas rankų. Gerbėjai salėje turėjo savo hero-jams klausimų. Tiesą sakant, dauguma jų – net ne po vieną *dešimtį*. Dairydamosi po minią ponia Halibut parodė į nedidelę akiniuotą žuvelę:

– Taip, jūs pirmoje eilėje.

Maža mergaitė nuleido rankytę. Undinas jai nusišypsojo ir atsisėdo prie vieno stalo.

– Koks tavo klausimas, mieloji? Gal tau knieti sužinoti, kokia mano mėgstamiausi spalva?

– Ar radioaktyvus Atominės Plekšnės kvėpsnis yra branduolinės *sintezės* ar branduolinio *dalijimosi* rezultatas? – paklausė ji spigiu balseliu.

Tankiai mirksėdamas Undinas akimirką sėdėjo netekęs žado. Tada atsakė:

– Purpurinė. Nors patinka ir mėlyna.

Patrikas stipriai mojavo abiem rankom.

– Oi, aš, aš! Pakvieskite mane! MANE!

Atsidususi ponია Halibut parodė į Patriką.

– Taip? – paklausė ji. – Koks jūsų klausimas?

– Ačiū, – padėkojo Patrikas, traukdamas iš kišenės nedidelę užrašų knygelę ir skaitydamas iš jos. – Mano klausimas skirtas Polipui.

Undino partneris pralinksėjo:

– Tikrai? Jergau, manęs niekas nieko niekada neklausia. Visi visada kalbina tik Undiną. Prašau... klauskite!

– Ką reiškia būti patikėtiniu pasaulio istorijoje garsiausio superherojaus, kovotojo su blogiu? – vienu atsikvėpimu išpyškino Patrikas. – Ar tai įdomiausias darbas visame vandenyne? Jaudulys kiekvieną minutę?! Ar kas rytą pabundate jausdamasis pagerbtas ir įkvėptas?!?

– Puikus klausimas, – Kempiniukas sušnabždėjo Patrikui.

– Ačiū, – Patrikas pakuždėjo jam atgal.

– Na, – prakalbo Polipas, kasydamasis pasmakrę. – Klausimas nelengvas. Reikia išmanyti visą reikalą. Privalai

palaikyti savo partnerį, net jei kartais atrodo, kad jis nežino, ką daro. Jei jis pasuka neteisingu keliu, ką paprastai ir daro, privalai nukreipti jį teisinga linkme. Negalima nė trumpam nuleisti nuo jo akių. O štai jei pats padarau klaidą, ką gi, tada partnerystei gali ateiti galas, štai šitaip! – Polipas kelis kartus pabandė spragtelėti pirštais, kol galiausiai pavyko negarsiai vos kartelį.

Oho, – tyliai mąstė Patrikas. – Nelengva būti kovotojo su nusikaltėliais partneriu! Šitiek visko gali pasisukti netinkama linkme!

Kempiniuką šiek tiek nustebino Polipo atsakymas. Buvo galima pamanyti, kad būti Undino partneriu beveik tas pats kas būti aukle. Jis norėjo užduoti kitą klausimą, bet ponias Halibut, veduodamasi veduokle, jau buvo pasisukusi į kitus susirinkusiuosius.

– Nagi, pažiūrėkim, – pasakė ji. – Kas dar turi klausimų...

– Kas nutiko velniamobiliui? – atsklido kimokas balsas iš galo.

Kempiniukas apsidairė, bet nepamatė, kas tą klausimą uždavė.

– Kas kas? – pasitikslino sutrikęs Undinas.